

Ordnings af det sidste Forhold, som den ærede sidste. Taler berørte, thi det er jo aldeles overensstemmende med Grundloven, at Staten skal føre Tilsyn med den kommunale Bestyrelse, og paa de Steder, hvor de kommunale Forhold ere af en større Betydning, maa det derfor ansees nødvendigt, at dette føres paa en virksomere Maade, end det er Tilfældet paa Landet. Man vil saaledes see, at Statens Tilsyn med Kjøbenhavns Commune føres igjennem Overpræsidenten, der vælges af Regjeringen. Forøvrigt skal jeg villig indrømme, at der er noget Anormalt i Forholdet, og det kan ogsaa godt være, at man mulligviis kunde finde paa Noget, hvorved dette Forhold ialtfald kunde lattes. Imidlertid er dette Punkt dog, med Hensyn til den Sag, der ligger for, af underordnet Betydning, hvorimod naturligviis den anden Betragtningssmaade, som blev gjort gjældende af den ærede Rigsdagsmand, med Hensyn til Dannelsen af den overordnede Communalbestyrelse er af større Betydning. I den Henseende maa jeg bemærke, at den tidligere Ordning gif ud fra, meget bestemt at holde paa Classer, der vare sondrede fra hinanden, saasom de større Landeieendomsbesiddere, de mindre Landeieendomsbesiddere og Kjøbstæderne. Man har nu efterhaanden arbejdet sig hen til, at denne Afstillelse i Classer skulde udslettes, skulde reent falde bort. Der er anført forskjellige Bestemmelser, med hvilke Kjøbstæderne, om de end ikke kunne have Grund til Klage, saa dog kunne have Anledning til at være mindre vel fornøiede, jeg siger, der er anført forskjellige Bestemmelser, som ere mindre heldige for Kjøbstæderne, ihvorvel de ere nødvendige, nemlig Loven om almindelig Værnepligt og Loven om Haandværks- og Fabrikdrift, men det gjør mig ondt, at man har glemt een Lov, nemlig den om Accisens Dphør; den burde man egentlig have taget med, da den var til Kjøbstædernes Gunst, naar man vilde opgjøre det hele Mellemliggende mellem Kjøbstad og Land. Vi foresandt jo i 1848 hele denne Stænderinddeling, og det var et af de største

Spørgsmaal, der forelaae til Afgjørelse, om man turde springe den over, om man turde lade, som om den slet ikke var til, og gaae ud fra de Bestemmelser, som nu ligge til Grund for Valgloven til Rigsdagen; man gjorde imidlertid dristig dette Spring og lod Folkerepresentationen hvile paa et almindeligt Valg. — Det kan imidlertid ikke nægtes, at det ikke er ønskeligt, at Folkerepresentationen i saa Henseende staaer isoleret; det er ikke ønskeligt, at Valget til denne hviler paa een Grundsætning, og at derimod Dannelsen af de kommunale Repræsentationer hviler paa andre. Den Betragtningssmaade ligger meget nær, at dersom man finder saa stor Betænkelighed ved at sammensætte en overordnet Bestyrelse for Kjøbstad og Land, vilde den samme Betænkelighed finde Sted med Hensyn til Sammensætningen af den lovgivende Forsamling. Der er jo ogsaa derfor, selv i det sidste Aar, reist Duster om, som Noget, Kjøbstæderne fortrinligt skulde arbejde hen paa, gjennem Grundlovsforandringer at skaffe sig en særlig Repræsentation. Det forekommer mig derfor, at, for at det Bestaaende kan vinde Fasthed, er det af Bigtighed, at man, saavidt Forholdene tilstede det, paa de mere underordnede Standpunkter søger at gjennemføre en Ensartethed, lige med den, der findes hos den lovgivende Magt; jeg vilber mig ind, at det Bestaaende netop derved vil vinde ikke saa lidt i Styrke. Det er sikkert, at der er en Art af Spænding, eller af Modsetning, eller hvad jeg nu skal kalde det, mellem Kjøbstad og Land, men jeg finder ikke, at denne Modsetning er berettiget. Saaledes som alle Forhold nu ere sammenarbejdede, maae Kjøbstad og Land see at leve sammen, de maae og skulle komme ud af det sammen, og jeg tvivler ikke om, at det vil vise sig at bære heldige Frugter, naar det bliver gennemført, naar denne Ungsteligthed bliver overvundet; naar det bliver Tilfældet, vil det atter i det Hele støtte den bestaaende Tingenes Tilstand.